

Sygn. akt X Ga 360/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Lesław Zieliński

o.o.2. Sędzia SO Iwona Wańczura

Sędzia SO Katarzyna Żymelka (spr.)

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2015r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa(...)Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko M. I.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 sierpnia 2014r.

sygn. akt VII GC 1018/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Iwona Wańczura SSO Lesław Zieliński SSO Katarzyna Żymelka

X Ga 360/14

UZASADNIENIE

Powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 5.796,33 zł z tytułu odszkodowania za uszkodzenie zasobnika kablowego oraz jednego kabla 24j. Wskazała, iż na dochodzoną kwotę składają się kwoty:

- a) 2.820,96 zł z tytułu naprawy uszkodzeń,
- b) 922,50 zł z tytułu nadzoru nad pracami naprawczymi
- c) 2.052,87 zł z tytułu kar umownych.

Sąd Rejonowy, wobec nie złożenia odpowiedzi na pozew, wydał 5 listopada 2013 r. wyrok zaoczny w całości uwzględniający żądanie pozwu.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z 6 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach uchylił wyrok zaoczny z 5 listopada 2013 r. , sygn. VII GC 1018/13 ponad kwotę 2.369,90 zł i oddalił powództwo w tym zakresie oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 185,71 zł z tytułu kosztów procesu.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd I instancji ustalił, że 5 czerwca 2012 r. podczas wykonywania robót ziemnych przy pomocy koparki pracownik pozwanego uszkodził zasobnik kablowy oraz kabel, stanowiące własność powódki. Pozwany nie naprawił uszkodzeń, ich naprawę powódka zleciła podmiotowi trzeciemu. Prace naprawcze nadzorował pracownik powódki. Z tytułu naprawy uszkodzeń poniosła koszty w kwocie 2.396,60 zł.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd I instancji przyjął, iż na uwzględnienie zasługuje jedynie dochodzona należność w wysokości netto z tytułu kosztów naprawy uszkodzeń tj. kwota 2.369,90 zł, za którą pozwany, jako prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, odpowiada na podstawie art. 435 § 1 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, iż koszty naprawy uszkodzeń pozostają w normalnym związku przyczynowym z działaniem pracownika pozwanego. Natomiast odnośnie do żądania kosztów nadzoru nad pracami naprawczymi uznał, iż brak normalnego związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem zasobnika oraz kabla, a ich poniesieniem przez powódkę. Co do żądania kary umownej Sąd Rejonowy wskazał, iż powódka nie wykazała, że faktycznie ją poniosła.

Koszty procesu Sąd Rejonowy (mimo wskazania błędnej podstawy prawnej, a to art. 98 k.p.c.) stosunkowo rozdzielił.

Apelację od powyższego wyroku, co do kwoty 2.369,90 zł oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu, wywiódł pozwany i zarzucając obrazę przepisów:

1) prawa procesowego, a to:

a) art. 84 k.p.c. poprzez nierozpoznanie jego wniosku o przypożwanie ubezpieczyciela, co miał wpływ na treść wyroku, bowiem zobowiązany do zapłaty winien być ubezpieczyciel, z którym pozwanego łączyła umowa ubezpieczenia prowadzonej przez niego działalności gospodarczej,

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i uznanie, że przedsiębiorstwo pozwanego jest wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, co uzasadnia odpowiedzialność na podstawie art. 435 § 1 k.c. oraz brak zbadania przesłanki nienależytego wykonania umowy przez pozwanego, jego zawinienia oraz związku przyczynowego,

2) prawa materialnego, a to:

a) art. 435 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż przedsiębiorstwo pozwanego jest wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody oraz że pozwany ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, podczas gdy praca jego przedsiębiorstwa opiera się na pracy rąk człowieka, co zdaniem pozwanego skutkowało nierozpoznanie istoty sprawy,

b) art. 471 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy odpowiedzialność pozwanego za wyrządzoną szkodę ma charakter odpowiedzialności kontraktowej,

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 2.369,90 zł oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę na skutek apelacji pozwanego, w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na aprobatę nie zasługiwał zarzut pozwanego w postaci naruszenia prawa procesowego, tj. art. 84 k.p.c., albowiem Sąd Rejonowy na terminie rozprawy w dniu 23 maja 2014 r. wydał postanowienie o zawiadomieniu o toczącym się procesie ubezpieczyciela pozwanego tj. (...) Spółki Akcyjnej w W. (dalej: (...)). Samo przypozwanie nie czyniło jednakże (...) interwenientem ubocznym, przeciwnie - jeśli wzywana zechciałaby wziąć udział w procesie, powinna była zgłosić interwencję uboczną, czego nie uczyniła.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu apelacji, naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy zauważyć, że przepis ten stanowi, że ocena sądu ma być oparta na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału. Taka ocena obejmuje kolejno uporządkowanie dowodów, odniesienie się do wszystkich przeprowadzonych dowodów i każdego z osobna i w konsekwencji wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały bądź nie zaistniały. Istotą oceny dowodów jest wybranie tych, które weszły w skład podstawy rozstrzygnięcia i odrzucenie tych, którym sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Natomiast moc dowodowa to przekonanie sądu, jakie uzyskał po przeprowadzeniu dowodu o istnieniu lub nieistnieniu określonego faktu, którego dowód dotyczył (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 5 maja 2009 r., I ACa 111/09; wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 grudnia 2005 r., I ACa 540/05). Pozwany zarzucając naruszenie art. 233 k.p.c. wskazał, że Sąd Rejonowy wobec nierozważenia wszechstronnego materiału dowodowego niezasadnie uznał, iż przedsiębiorstwo pozwanego jest wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd Rejonowy w ogóle nie poczynił ustaleń faktycznych w tym zakresie, nie odniósł się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności notatki służbowej z 5 czerwca 2012 r. oraz informacji z Centralnej Ewidencji o Działalności Gospodarczej pozwanego. Uzupełniając w tym zakresie materiał dowodowy należy ustalić, iż uszkodzenie zasobnika i kabla nastąpiło podczas wykonywania prac ziemnych przy pomocy koparki przez pracownika pozwanego, który jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą, a jego przeważająca działalność polega na działalności usługowej wspomagającej produkcję roślinną. Dodatkowo należy wskazać, iż pozwany wykonuje również m. in. działalność gospodarczą w zakresie robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieskalnych (kod 41.20.Z), w zakresie robót związanych z budową dróg i autostrad (kod 42.11.Z), budową dróg szynowych i kolei podziemnej (kod 42.12.Z) oraz budową mostów i tuneli (kod 42.13.Z). Ponadto Sąd Okręgowy, celem uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania pozwanego na okoliczność charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej dopuścił dowód z zeznań stron, z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego. Pozwany, jednakże wezwany do osobistego stawiennictwa na termin rozprawy apelacyjnej celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań, nie stawiał się. Sąd Okręgowy pominął dowód z jego zeznań, a dodatkowe ustalenia poczynił w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, z których wynikało iż pozwany, jako osoba fizyczna prowadzi na własny rachunek przedsiębiorstwo wprowadzane w ruch za pomocą sił przyrody, o czym przede wszystkim świadczy zakres działalności gospodarczej pozwanego. Elementem jego przedsiębiorstwa są urządzenia techniczne, w tym koparka – urządzenie korzystające z sił przyrody (tj. paliw płynnych), której operator uszkodził zasobnik kablowy oraz kabel s24j. Sąd Okręgowy, nie przychylił się do twierdzeń pozwanego, iż praca jego przedsiębiorstwa opiera się na pracy rąk człowieka. Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym procesie jednoznacznie wynikało, iż pozwany wykonywał prace nie siłami rąk człowieka, ale przy pomocy urządzeń wprawianych w ruch za pomocą sił przyrody, których użycie niesie za sobą zwiększone ryzyko dla otoczenia. Charakter działalności gospodarczej pozwanego wynikający z informacji wskazanej w Centralnej Ewidencji o Działalności Gospodarczej wskazuje, iż przedsiębiorstwo pozwanego jest wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody. Pozwany przeciwnych okoliczności nie wykazał. Co istotne, dla przypisania odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną ruchem przedsiębiorstwa ustawodawca nie wymaga ustalenia bezprawnego charakteru zachowania podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo ani jego winy. Działania składające się na funkcjonowanie przedsiębiorstwa, a stanowiące przyczynę szkody, nie muszą naruszać reguł porządku prawnego, a w szczególności norm prawnych dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, bezpieczeństwa produktów czy prawa sąsiedzkiego (por.

wyrok SN z dnia 18 maja 2012 r., III PK 78/11, LEX nr 1216871, a także uchwała SN z dnia 7 kwietnia 1970 r., III CZP 17/70, OSP 1971, z. 9, poz. 169, z glosami: T. Dybowskiego i A. Agopszowicza tamże oraz wyrok SN z dnia 24 lutego 1981 r., IV CR 17/81, OSNC 1981, nr 11, poz. 216, z glosą J. Skoczylasa, OSP 1982, z. 5–6, poz. 64). Ponadto pozwany, jako prowadzący przedsiębiorstwo „ponosi odpowiedzialność” w rozumieniu art. 435 k.c. za wszystkie osoby, które zostały włączone w ruch przedsiębiorstwa (por. B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, Odpowiedzialność cywilna prowadzącego na własny rachunek przedsiębiorstwo..., s. 171; W. Czachórski System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 621), a zatem także za swoich pracowników. Wobec powyższego brak podstaw do kwestionowania odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 435 k.c.

Natomiast odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 471 k.c. jest on chybiony, bowiem przepis ten nie miał zastosowania w niniejszej sprawie. Odpowiedzialność z art. 471 k.c. powstaje wtedy, gdy strony łączy ważny stosunek zobowiązaniowy, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Pozwanego i powódki nie łączyła żadna umowa, co zresztą potwierdził pozwany słuchany w charakterze strony na rozprawie w dniu 23 lipca 2014 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349). Na koszty poniesione przez pozwaną w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 300 zł (§ 6 pkt 3 w zw. z § 12 ustęp 1 pkt 1 cytowanego wyżej rozporządzenia).

/-/ Katarzyna Żymelka